

## Eerste zondag Advent C

**Jer 33,14-16**

**1Thess 3,12 – 4,2**

**Lc 21,25...36**

Op een bijzonder moeilijk moment in de geschiedenis van Israël voert de profeet Jeremia strijd tegen de ontmoediging van zijn medeburgers. Zijn belangrijkste argument was om hen te herinneren aan Gods belofte hen een Verlosser te sturen: een koning die afstamt van David en die een bewind zal voeren van gerechtigheid en vrede. Jezus Christus, zoon van David, is voor ons deze beloofde koning en Verlosser. Zijn komst in de tijd en in de geschiedenis vieren wij met Kerstmis; zijn overwinning op het kwaad vieren wij met Pasen; zijn gave van liefde en vrede om dagelijks onberispelijk en heilig voor God te leven tot Hij terugkomt, vieren wij met Pinksteren. Aldus vieren wij heel het liturgisch jaar door het komen van Christus: *Hij die is en die was en die komt, de Albeheerser* (Ap 1,8). Leven als christen is leven in blijde verwachting omdat de Heer komt!

Zullen we present zijn om hem te ontmoeten of juist afwezig in ons eigen leven? Dat is de uitdaging van deze adventstijd die deze zondag begint. Ja, het is de Heer die naar ons toekomt, die ons ontmoet in onze gedeelde menselijkheid, in onze eigen lichamelijkheid. Wat een goed nieuws! We hoeven niet naar de hemel op te klimmen, het is de hemel zelf die zich met de aarde verenigt!

Toch is het risico reëel dat we de ontmoeting met de Heer mislopen, vandaar de waarschuwing van Jezus in het evangelie voor *een roes van dronkenschap en de zorgen des levens*, met andere woorden, alles wat ons ten val brengt of neerdrukt. We worden integendeel uitgenodigd *ons hoofd op te heffen en rechtop te staan voor het aangezicht van de Mensenzoon*, houdingen die de opstanding oproepen waaraan we sinds ons doopsel deelhebben.

De kenmerkende houding van de Advent is de waakzaamheid, aandacht hebben voor de tekenen van de aanwezigheid van de Heer in onze wereld, in ons leven. Aandacht betekent: aanwezig zijn bij wat je doet. Simone Weil schreef dat de aandacht in zijn zuiverste vorm hetzelfde is als gebed. En dat gebed niets anders is dan een absoluut onverdeelde aandacht. Ook Jezus noemt de twee in één adem in het evangelie van vandaag: *“Weest immer waakzaam en bidt”*. Je hoeft niet veel te doen, maar doe het met aandacht. Aandacht is de basishouding van elke spiritualiteit. Buiten de aandacht zijn wij gesloten voor de werking van de Heilige Geest.

Wij kunnen de Advent alleen goed beleven in en door de Heilige Geest. En wie de Heilige Geest noemt, zegt ook onderscheiding, om te onderscheiden wat essentieel is en wat bijkomstig. Door bijvoorbeeld meer tijd te besteden aan het voorbereiden van ons hart door middel van het gebed dan aan ons kerstdiner of onze kerstcadeaus. Een zekere soberheid, precies het tegenovergestelde van *de roes van dronkenschap*, zal ons helpen deze tijd van waakzaamheid in de beschouwing te beleven, als een welkome onderbreking van de consumptiegekte die de decembermaand voor onze tijdgenoten maar al te vaak kenmerkt. Waar we op wachten is niet te koop; waar we op hopen is onbetaalbaar; wat we geloven is te groot voor woorden. *Maranatha!* Kom, Heer Jezus, kom spoedig!

Br. Guerric ocso